

РІВЕНЬ БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ ТА НАПРЯМИ ЙОГО ПОДОЛАННЯ

Пугачова В. І.

Кулик Т.Ю.

Науковий керівник – ст. викладач Галушко Ю.П.

Харківський навчально-науковий інститут

ДВНЗ «Університет банківської справи»

Проблема зайнятості – це соціально-економічна проблема, яка нерозривно пов'язана з людьми, їх виробничою діяльністю. Ринок вимагає зовсім іншого рівня трудових взаємин на кожному підприємстві. Саме тому ця тема є найбільш актуальною для всіх. Сьогодні спостерігається порушення рівноваги з боку попиту і пропозиції, поширення соціальної нестабільності та бідності у суспільстві, нераціональне використання суспільних ресурсів, зростання злочинності, збільшення чисельності соціально незахищених верств населення та інших негативних соціально-економічних чинників, які спричинені відсутністю достатньої кількості робочих місць в Україні.

Про актуальність дослідження проблеми безробіття свідчать публікації та наукові дослідження провідних зарубіжних та вітчизняних науковців. Окремі аспекти безробіття, причини його виникнення та шляхи регулювання окрім Дж. М. Кейнса досліджували ще Т. Мальтус, К. Маркс, Д. Рікардо, А. Пігу, М. Фрідмен, А. Сміт, Д. Хікс та ін. З огляду на стрімку плінність подій на українському ринку праці, серед публікацій у цьому напрямі можна виокремити праці багатьох українських учених і публіцистів, а саме Д. Горбача, Г. Леха, А. Позняка, Н. Науменко, Н. Селюченко, В. Юрчишина, які здійснюють дослідження зайнятості в нашій державі.

Безробіття є невід'ємною складовою ринкової економіки, одним з негативних наслідків самої природи ринку, результатом дії його головного закону – попиту і пропозиції. Безробіття – соціально-економічне явище, за якого частина осіб не має змоги реалізувати своє право на працю та отримання заробітної плати (винагороди) як джерела існування. Слід наголосити, що це визначення безробіття стосується лише тих громадян, які самі шукають роботу, виявляючи економічну активність [1].

Враховуючи демографічну ситуацію, яка склалася в різних регіонах України, можна передбачити, що при нинішньому рівні створення нових робочих місць і природному прирості населення рівень безробіття в регіонах у майбутньому набуде ще більшої гостроти. Актуальною проблемою на ринку праці України, є проблема мобільності робочої сили [3]. Трансформаційні економічні перетворення в Україні створили можливості для появи нових умов та видів мобільності робочої сили.

У 2015 році в Україні рівень безробіття становив 9,7 % і перебував на рівні з країнами ЄС, а рівень зареєстрованого безробіття тільки 2,1 %. Безробіття ж у ЄС продовжувало зростати й у 2014 р., в ЄС 26,2 млн. безробітних, (19 млн – у зоні євро), тобто 10,8 % активного населення Євросоюзу (11,9 % зони євро).

Сучасний стан розвитку економіки України характеризується трансформаційними процесами, позитивний результат таких перетворень не може бути досягнутий без виходу на якісно новий рівень кваліфікації робочої сили та її конкурентоспроможності. Система забезпеченості кадрами має гнучко реагувати на зміни потреб виробництва, що виявляються на ринку праці. Але відсутність комплексного системного підходу до потреб кадрового забезпечення виробничої сфери як на загальнодержавному, так і регіональному рівні призвели до зростання невідповідності між потребою у кваліфікованих кадрах і фактичною професійно-кваліфікаційною структурою пропозиції робочої сили.

Сьогодні в Україні є тенденція невідповідності кількості безробітних, зареєстрованих у державній службі зайнятості та потребі у робочій силі. Високий рівень регулювання зайнятості передбачає реформування законодавчо-правової бази на основі Конституції України, низки доповнень до Кодексу законів про працю та Закону України «Про зайнятість населення», законодавчих і нормативних документів, що регламентують сучасну політику зайнятості відповідно до Конвенцій і рекомендацій Міжнародної організації праці [2].

Необхідно, щоб кошти Державного фонду сприяння зайнятості використовували повністю, а в структурі витрат переважало фінансування затрат на збереження ефективних робочих місць і створення додаткових, щоб надавали дотації для організації власного бізнесу, відшкодування витрат на професійне навчання, перепідготовку, профорієнтацію тощо.

Отже, політика зайнятості має гарантувати соціальний захист населення шляхом забезпечення належних умов життя, регулювання заробітної плати, стимулювання нових місць і виплати допомоги безробітним тощо. Звичайно, для найповнішого регулювання зайнятості необхідно вирішити суперечності законодавчо-правового, економічного, організаційного та соціального характеру та розробити систему забезпеченості кадровим потенціалом, що і буде метою подальших досліджень.

Список використаних джерел:

1. Машика Ю.В. Стан зайнятості та безробіття в Україні в умовах фінансово-економічної кризи [Електронний ресурс] / Машика Ю. В. // Науковий вісник НЛТУ України. – 2014. – №22 – С.257-261.
2. Ярова Л. Г. Аналіз рівня безробіття в Україні [Електронний ресурс] / Ярова Л. Г. // Глобальні та національні проблеми економіки. – 2015. №4 – С. 752-755. – Режим доступу: <http://global-national.in.ua/archive/4-2015/159.pdf>.
3. Рівень безробіття в Україні за 2015 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://index.minfin.com.ua/people/unemploy.php>.